

6. Zarzut szósty, odnoszący się do stwierdzenia nieważności art. 5 ust. 2 rozporządzenia

Zgodnie z art. 5 ust. 2 rozporządzenia, w sytuacji gdy zostaną przyjęte środki wobec państwa członkowskiego, to znaczy zostanie ono pozbawione środków pochodzących z budżetu Unii, nie zwolni to rządu danego państwa członkowskiego z obowiązku dalszego finansowania końcowych użytkowników programów zgodnie z wcześniejszymi ustaleniami. Jest to po pierwsze sprzeczne z podstawą prawną rozporządzenia, ponieważ nakłada obowiązek obciążający budżet państwa członkowskiego, a po drugie narusza przepisy prawa Unii w dziedzinie deficytu budżetowego i narusza zasadę równości państw członkowskich.

7. Zarzut siódmy, odnoszący się do stwierdzenia nieważności art. 5 ust. 3 zdanie trzecie rozporządzenia

Zgodnie z art. 5 ust. 3 zdanie trzecie zaskarżonego rozporządzenia przyjmowane środki powinny uwzględniać charakter, czas trwania, wagę i zakres naruszeń zasad państwa prawnego, co podważa związek między stwierdzonym naruszeniem zasad państwa prawnego, a konkretnym oddziaływaniem na budżet Unii lub na interesy finansowe Unii i w związku z tym okazuje się niezgodne z podstawą prawną rozporządzenia i z art. 7 TUE. Ponadto fakt, że środki nie są określone z należytą precyzją, stanowi naruszenie zasady pewności prawa.

8. Zarzut ósmy, odnoszący się do stwierdzenia nieważności art. 5 ust. 3 zdanie ostatnie rozporządzenia

Zgodnie z art. 5 ust. 3 zdanie ostatnie zaskarżonego rozporządzenia przyjmowane środki są w zakresie, w jakim jest to możliwe, ukierunkowane na działania Unii, których dotyczą naruszenia zasad państwa prawnego. Nie gwarantuje to istnienia bezpośredniego związku między konkretnie stwierdzonym naruszeniem zasad państwa prawnego, a środkami, jakie należy przyjąć, a tym samym stanowi naruszenie zarówno zasady proporcjonalności, jak i – z powodu nieodpowiedniego określenia związku między konkretnie stwierdzonym naruszeniem zasad państwa prawnego, a środkami, jakie należy przyjąć – zasady pewności prawa.

9. Zarzut dziewiąty, odnoszący się do stwierdzenia nieważności art. 6 ust. 3 i 8 rozporządzenia

Zgodnie z art. 6 ust. 3 i 8 zaskarżonego rozporządzenia Komisja, dokonując swej oceny, bierze pod uwagę stosowne informacje pochodzące z dostępnych źródeł, w tym decyzji, wniosków i zaleceń instytucji Unii, innych odpowiednich organizacji międzynarodowych oraz innych uznanych instytucji, a dokonując oceny proporcjonalności środków, które mają zostać nałożone, Komisja powinna uwzględnić te same informacje i wskazówki, co nie oznacza zdefiniowania wykorzystanych informacji z należytą precyzją. Fakt, że odniesienia i źródła wykorzystywane przez Komisję nie są odpowiednio zdefiniowane, narusza zasadę pewności prawa.

(¹) Dz.U 2020, L 433 I, s. 1

Skarga wniesiona w dniu 11 marca 2021 r. – Rzeczpospolita Polska przeciwko Parlamentowi Europejskiemu i Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-157/21)

(2021/C 138/32)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Strony pozwane: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2020/2092 z dnia 16 grudnia 2020 r. w sprawie ogólnego systemu warunkowości służącego ochronie budżetu Unii (¹) w całości;

— obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady Unii Europejskiej kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Zarzut braku ważnej podstawy prawnej rozporządzenia 2020/2092.

Polska podnosi, że rozporządzenie wydane na podstawie art. 322 ust. 1 lit a) TFUE nie może ustanawiać przesłanek naruszenia zasad składających się na pojęcie „państwa prawnego” oraz upoważniać Komisji i Rady do stwierdzania naruszeń tych zasad przez państwa członkowskie, a w konsekwencji do przyjmowania, w aktach wykonawczych, środków ochrony budżetu Unii. Polska wykazuje ponadto, że utworzony mechanizm nie spełnia warunków, jakie powinien spełniać mechanizm warunkowości, a zatem jest mechanizmem nakładania na państwa członkowskie sankcji za nieprzestrzeganie ich traktatowych zobowiązań.

- 2) Tytułem ewentualnym, na wypadek gdyby Trybunał uznał kompetencję ustawodawcy Unii do przyjęcia rozporządzenia 2020/2092, zarzut niewłaściwej podstawy prawnej tego rozporządzenia.
- 3) Tytułem ewentualnym, na wypadek gdyby Trybunał uznał kompetencję ustawodawcy Unii do przyjęcia rozporządzenia 2020/2092, zarzut naruszenia Protokołu (nr 2) w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności.
- 4) Zarzut naruszenia art. 296 akapit drugi TFUE poprzez niewystarczające uzasadnienie wniosku w sprawie rozporządzenia 2020/2092.
- 5) Zarzut naruszenia art. 7 TUE.

Polska wykazuje, że rozporządzenie 2020/2092 ustanawia nowy, nieprzewidziany w traktatach mechanizm kontroli przestrzegania przez państwa członkowskie zasad państwa prawnego, a tym samym wywołuje skutki równoważne ze zmianą traktatów. Ponadto, ponieważ cel mechanizmu ustanowionego w rozporządzeniu 2020/2092 pokrywa się z celem procedury ustanowionej w art. 7 TUE, rozporządzenie 2020/2092 prowadzi do obejścia procedury ustanowionej w art. 7 TUE, podważając zasadność jej dalszego stosowania a wręcz czyniąc ją bezprzedmiotową.

- 6) Zarzut naruszenia art. 269 akapit pierwszy TFUE przez zdefiniowanie wartości „państwa prawnego” jako pojęcia prawa pierwotnego z art. 2 TUE drogą aktu prawa wtórnego, tj. drogą rozporządzenia 2020/2092.
- 7) Zarzut naruszenia art. 4 ust. 1 i 2 zdanie drugie oraz art. 5 ust. 2 TUE.

Zarzut rozwija argumentację przedstawioną w zarzucie pierwszym. Polska podnosi, że ustanawiając przewidziany w rozporządzeniu 2020/2092 mechanizm kontroli przestrzegania przez państwa członkowskie zasad państwa prawnego ustawodawca Unii naruszył zasadę przyznania ustanowioną w art. 4 ust. 1 oraz w art. 5 ust. 2 TUE. Dodatkowo Polska wskazuje, że ustawodawca naruszył również ustanowiony w art. 4 ust. 2 zdanie drugie TUE obowiązek poszanowania podstawowych funkcji państwa, zwłaszcza funkcji mających na celu zapewnienie jego integralności terytorialnej, utrzymanie porządku publicznego oraz ochronę bezpieczeństwa narodowego

- 8) Zarzut naruszenia zasady równego traktowania państw członkowskich (art. 4 ust. 2 zdanie pierwsze TUE).

Polska podnosi, że przepisy rozporządzenia nie gwarantują, że stwierdzenie naruszeń zasad państwa prawnego będzie poprzedzone „dogłębną oceną jakościową”, która będzie obiektywna, bezstronna i uczciwa. Polska wskazuje ponadto, że procedura przyjęcia środków ochrony budżetu Unii w sposób bezpośredni i jednoznaczny dyskryminuje mniejsze i średnie państwa członkowskie względem państw dużych.

- 9) Zarzut naruszenia zasady pewności prawa.

Polska podnosi, że przepisy rozporządzenia 2020/2092, w szczególności ustanowione w art. 3 oraz art. 4 ust. 2 przesłanki oceny naruszenia zasad państwa prawnego, nie spełniają wymogów jasności i precyzji.

- 10) Zarzut naruszenia zasady proporcjonalności (art. 5 ust. 4 TUE).
- 11) Zarzut nadużycia władzy poprzez ustanowienie mechanizmu, którego rzeczywistym celem nie jest ochrona budżetu Unii, lecz obejście wymogów formalnych uruchomienia procedury określonej w art. 7 TUE, jak też wymogów materialnych wszczęcia postępowania, o którym mowa w art. 258 TFUE.

⁽¹⁾ Dz. Urz. L 2020, 4331 s.1.

**Postanowienie prezesa piątej izby Trybunału z dnia 11 stycznia 2021 r. – Komisja Europejska /
Węgry**

(Sprawa C-761/19) ⁽¹⁾

(2021/C 138/33)

Język postępowania: węgierski

Prezes piątej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 9.3.2020.

**Postanowienie prezesa szóstej izby Trybunału z dnia 30 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie
orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal d'instance de Rennes – Francja) – Caisse
de Crédit Mutuel Le Mans Pontlieue / OG**

(Sprawa C-865/19) ⁽¹⁾

(2021/C 138/34)

Język postępowania: francuski

Prezes szóstej izby zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 54 z 17.2.2020.

**Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 27 listopada 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia
w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Andalucía, Ceuta y Melilla –
Hiszpania) – ZP / Delegación del Gobierno en Melilla**

(Sprawa C-38/20) ⁽¹⁾

(2021/C 138/35)

Język postępowania: hiszpański

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 137 z 27.4.2020.
